

Arrest

nr. 231 639 van 22 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 november 2019.

Gelet op de beschikking van 10 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat L. LUYTENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Verzoeker gaat niet akkoord waar de commissaris-generaal van oordeel is dat er in zijn dossier onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in zijn hoofde kan blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Hij wijst op het attest van CARDA van 13 juni 2019 die hij naar aanleiding van zijn verzoek heeft bijgebracht. Verzoeker houdt voor dat hij wel degelijk een kwetsbaar profiel heeft en nood heeft aan begeleiding en psycho-sociale bijstand.

Verzoeker kan in zijn betoog niet worden gevolgd.

In de vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ van 27 maart 2019 (adm. doss., stuk 14) leest de Raad dat verzoeker op de vraag "Zijn er volgens u bepaalde elementen of omstandigheden die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken?" duidelijk "neen" antwoordde.

Uit het attest van CARDA blijkt dat verzoeker er samen met zijn vijf kinderen een maand verbleven heeft en opgevolgd werd in dat centrum. Tevens wordt erin verduidelijkt dat CARDA een centrum is gespecialiseerd in de opvang van asielzoekers die psychisch lijden en die hen een psychologische begeleiding verzekeren. Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat de mentale gezondheidstoestand van verzoeker hem ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat zijn mentale of psychische gemoedstoestand van dien aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat verzoeker kan voldoen aan zijn verplichtingen. De Raad is van oordeel dat verzoeker in staat was de elementen van zijn verzoek om internationale bescherming correct aan te brengen in het gesprek waarvan de neerslag is terug te vinden in de notities van het persoonlijk onderhoud van 3 juni 2019.

3.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus verkregen heeft in Griekenland. Deze vaststelling wordt door verzoeker niet betwist.

3.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

Verzoeker hekelt dat de bestreden beslissing zich uitsluitend baseert op theoretische stellingen, zonder echter actuele documentatie voor te leggen. De Raad benadrukt dat in het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, een weerlegbaar vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoeker, die internationale bescherming geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de status van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoeker er niet

kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Dit wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroept met betrekking tot de toegang tot tewerkstelling, huisvesting, onderwijs en de specifieke kwetsbaarheid waaraan, binnen deze context, (erkende) vluchtelingen in Griekenland zouden lijden, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering in de bestreden beslissing. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse integratieproblemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft diens persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van diens hoedanigheid als erkend vluchteling en hij in een situatie belandde of zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM. In casu blijkt dat verzoeker reeds van bij hun aankomst in Griekenland opvang, eten en medische zorgen kregen en enige tijd later een financiële tegemoetkoming toegekend kregen. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij geen ernstige pogingen ondernomen heeft om een bestaan uit te bouwen in Griekenland en in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Van zodra hij op de hoogte werd gebracht van het gegeven dat zij de woonst, die door de overheid voorzien werd, binnenkort dienden te verlaten en de financiële tegemoetkoming dan ook zou worden stopgezet, was verzoeker hun vertrek uit Griekenland aan het voorbereiden in plaats van werk en een woning te zoeken. Aldus kan verzoeker niet in alle redelijkheid stellen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij wegens zijn vermeende bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie terecht zal komen.

Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient

daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoeker de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kunnen maken. Dat verzoeker en zijn kinderen in België een maand lang werd opgevangen door CARDA, een centrum gespecialiseerd in de opvang van asielzoekers die psychisch lijden en die hen een psychologische begeleiding verzekeren, vermag hieraan geen afbreuk te doen. Hieruit blijkt niet dat verzoeker geen toegang zou krijgen tot het aan zijn vluchtelingenstatus verbonden verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting.

Gelet op voorgaande toont verzoeker niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien heeft verzoeker evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat hij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade. Verzoekers levensomstandigheden kan er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 november 2019, voert verzoekende partij vooreerst aan dat zij in essentie wenst te verwijzen naar haar verzoekschrift/verzoek tot horen. Zij licht toe dat in haar verzoekschrift wordt uiteengezet dat de levensomstandigheden in Griekenland erbarmelijk zijn voor erkende vluchtelingen; een gebrek aan menswaardige huisvesting, de afwezigheid van de medische zorg, geen taallessen en integratiecursussen, waardoor het onmogelijk is om werk te vinden. Verzoekende partij stelt dat door al deze elementen het risico zeer groot is dat zij in een situatie van ernstige deprivatie terechtkomt.

Verzoekende partij wijst er nog op dat zij omtrent deze zaken verwezen heeft naar zeer veel objectieve informatie waaruit duidelijk dient afgeleid te worden dat zonder basisrechten zij en haar gezin in een onmenselijke situatie zullen terechtkomen. Zij wijst erop dat haar echtgenote intussen in België is toegekomen en haar dossier thans in behandeling is. Haar echtgenote heeft een kwetsbaar profiel en verzoekende partij vraagt dan ook dat haar zaak samen behandeld wordt met deze van haar echtgenote.

De Raad herneemt dat landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie *an sich* volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Dit wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoekende partij zelf *in concreto* dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie HvJEU, Ibrahim e.a. van 19 maart 2019, punt 90). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (*ibid.*, punt 91).

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Hoewel niet kan ontkend worden dat Griekenland kampt met diverse problemen op socio-economisch vlak, blijft verzoekende partij in gebreke om aan te tonen dat zij geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan haar status inzake toegang tot onder meer werkgelegenheid, gezondheidszorg en huisvesting en dat zij in een situatie van extreme materiële armoede zal terechtkomen die haar niet in staat stelt in haar meest elementaire behoeften te voorzien, zoals onder meer voedsel, persoonlijke hygiëne en een plaats om te leven, en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar verzoekende partij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomen die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoekende partij geen gegronde vrees koestert en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat haar basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat haar levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoekende partij luidt dienaangaande als volgt:

“Vooreerst blijkt dat u en uw gezin in het vluchtelingenkamp op Leros beschikten over een eigen, al was deze klein, caravan, jullie drie keer per dag een maaltijd en medische verzorging kregen. Bovendien kreeg u na drie maanden een financiële tegemoetkoming van 330€ per maand (CGVS p.4). Ook in het vluchtelingenkamp Trikala beschikten jullie over een caravan en konden jullie voor medische verzorging terecht in het ziekenhuis, de medicijnen dienden jullie zelf te betalen, net zoals jullie zelf jullie eten moesten kopen (CGVS p.5). Bij jullie aankomst op Kreta kregen jullie een flatje waarvan de huur betaald

werd door de overheid. Sinds jullie verblijf hier werd de financiële tegemoetkoming opgetrokken tot 350€ per maand, jullie dienden te voorzien in jullie eigen voedsel, de medische verzorging werd betaald door het ziekenhuis, voor het vervoer en de medicijnen diende u zelf in te staan (CGVS p.5-6). U geeft aan dat u, toen u op de hoogte werd gebracht van het gegeven dat jullie de vluchtelingenstatus hadden gekregen, jullie deze woonst dienden te verlaten en jullie een maand de tijd kregen een eigen onderkomen te vinden. Om deze zelfde reden werd de financiële tegemoetkoming een maand voor uw vertrek uit Griekenland stopgezet (CGVS p.6). U gevraagd wat u in de zoektocht naar een woning hebt ondernomen, verklaart u nog een twintigtal dagen in de woonst te zijn gebleven omdat u geen geld had iets te regelen en u bezig was jullie vertrek te organiseren. U gevraagd of dit wil zeggen dat u in dezer niets had ondernomen, antwoordt u effectief niets te hebben geprobeerd, de huur was er te duur, er waren daar geen woningen. U vergoelijkt uw houding door te stellen dat dit een toeristische plaats was. U gevraagd waarom u na het verkrijgen van uw status niet buiten Kreta bent gaan zoeken, stelt u dat uw schoonbroer dit ook al had geprobeerd, doch dat dit niets had opgeleverd (CGVS p.6-7). Gevraagd hoe het zat met tewerkstelling, verklaart u een keer bij een bedrijfje navraag te hebben gedaan, doch er zou u zijn meegedeeld dat er zelfs geen werk was voor de Grieken. U zou hierna nog bij een ijzerbedrijf hebben geïnformeerd, doch toen u ook hier geen gehoor vond, ondernam u geen verdere pogingen meer om aan een job te geraken (CGVS p.7). Verder stelt u de taal niet machtig te zijn, de organisatie op Kreta zou lessen georganiseerd hebben, doch na één keer zou de lesgever niet meer gekomen zijn en hebt u in dezer geen verdere stappen meer ondernomen (CGVS p.7). Vervolgens stelt u nog dat slechts twee van uw kinderen twee dagen per week naar school gingen, de andere kinderen die te oud waren om naar diezelfde school te gaan, werden in andere scholen geweigerd omdat deze scholen geen vluchtelingen wilden opnemen. U zou dit aangekaart hebben bij de vluchtelingenorganisatie doch er zou u zijn meegedeeld dat er geen andere scholen waren. Gevraagd of u in dezer nog stappen hebt ondernomen, stelt u dat dit niet het geval was daar u in dezer niets kon ondernemen (CGVS p.6). Uit het geheel van bovenstaande observaties blijkt dat de Griekse overheid u tijdens uw procedure om internationale bescherming in de mate van het mogelijke bijstand heeft verleend en blijkt bovendien dat u niet echt van plan was een leven voor u en uw gezin in Griekenland op te bouwen en u hiertoe dan ook geen doorgedreven pogingen hebt ondernomen. Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat u aangeeft in Griekenland op zich nooit problemen te hebben ondervonden, noch in of buiten de vluchtelingenkampen (CGVS p.5,7)."

Uit voorgaande blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op individuele wijze heeft onderzocht en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Verzoekende partij brengt evenwel geen concrete elementen noch dwingende argumenten bij ter weerlegging van deze pertinente en deugdelijke motieven, die allen grondslag vinden in het administratief dossier. De Raad herinnert er tevens aan dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Griekenland niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De stelling dat verzoekende partij en haar gezin in geval van terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een situatie van ernstige deprivatie, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoekende partij *in concreto* aantoont dat zij en haar gezin in een situatie zouden belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

Verzoekende partij wijst erop dat haar echtgenote intussen in België is toegekomen en haar dossier thans in behandeling is. Haar echtgenote heeft een kwetsbaar profiel en verzoekende partij vraagt dan ook dat haar zaak samen behandeld wordt met deze van haar echtgenote. De Raad merkt op dat ieder verzoek op individuele basis en op eigen merites dient te worden onderzocht, rekening houdend met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij, wat *in casu* is gebeurd. Verzoekende partij toont verder niet aan dat er in het kader van het verzoek van haar echtgenote reeds een beroep hangende zou zijn bij de Raad. Daarnaast laat verzoekende partij na verdere uitleg/toelichting te geven omtrent het beweerdte kwetsbaar profiel van haar echtgenote, waarom het nodig zou zijn beide zaken samen te behandelen en op welke wijze het samen behandelen van de zaken een invloed zou hebben op verzoekende partij haar zaak.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar

voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS